

Bilag.

Finansministeriet.

København, den 15. Januar 1926.

I Skrivelse af 8. d. M. har det ærede Udvalg anmodet om, at der, for saa vidt den nye ægteskabelige Lovgivning indeholder Bestemmelser, som kan antages at paavirke Skattelovgivningen, meddeles Udvalget Oplysning om, hvorvidt der i det foreliggende Skattelovforslag er taget Hensyn hertil.

Udvalget har derhos udbedt sig Oplysning om Udlandets Beskatning af danske Selskaber, der virker i Udlandet.

Saaledes foranlediget skal man herved meddele:

Medens Bestemmelserne i Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 om Ægteskabs Indgaaelse og Ophævelse ikke synes at kunne begrunde Ændringer i de gældende Beskatningsregler, har man efter Emanationen af Lov Nr. 56 af 18. Marts 1925 om Ægteskabets Retsvirkninger haft under Overvejelse, hvorvidt de ved nævnte Lov indførte Ændringer i Ægtefællernes — og da navnlig Hustruens — formueretlige Stilling skulde kunne begrunde Forslag om Ændringer i forskellige af de gældende Beskatningsregler vedrørende Ægtefæller. Man havde herved navnlig for Øje Reglerne i den gældende Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 10. April 1922 § 7¹ og § 15, hvorefter den gifte Mand beskattes af hele sin og den med ham samlevende Hustrus Indtægt og Formue, og den hermed sammenhængende Regel i samme Lovs § 38², hvorefter Udpantning for Skat, paalignet Manden, eventuelt kan ske i Ejendele tilhørende den med ham samlevende Hustru eller deres Børn, af hvilke Bestemmelser den førstnævnte i øvrigt tidligere har været søgt ændret, jfr. herved Bestemmelsen i § 191 i det Rigsdagen i sin Tid forelagte Forslag til Lov om Ægteskab (Rigsdagstidende for 1918—19, Tillæg A. Sp. 5353—60). I Overensstemmelse hermed kunde der vel være Spørgsmaal om, at der, for saa vidt det hidtil gældende almindelige Formuefællesskab mellem Ægtefæller ved Lov ophævedes eller væsentlig begrænsedes, maatte søges tilsvarende Ændring i den gældende Regel om Ægtemandens Beskatning af begge Ægtefællers Indkomst og Formue, saaledes at Hustruen for saa vidt blev at beskattes som selvstændig skattepligtig. Imidlertid vilde en saadan Regel ikke blot stride mod rationelle Beskatningsprincipper gennem den Skattelettelse, en saadan Særbeskatning vilde medføre, uanset at Ægtefællernes Skatteevne vedvarende maatte bestemmes efter deres samlede økonomiske Forhold, men yderligere var det at forudse, at saadan Særbeskatning i hvert Fald til en Begyndelse vilde medføre Fare for, at Hustruens Midler i vidt Omfang unddroges Beskatning. Endvidere vilde Bestemmelsen ikke blot medføre en ikke ubetydelig Forøgelse af det i Forvejen omfattende Ligningsarbejde, men tillige foranledige særlige Vanskeligheder saavel med Hensyn til Skatteansættelse, herunder særlig Erdragsreglernes Anvendelse, som med Hensyn til Skattekravets Gennemførelse og Skattens Inddrivelse. Da hertil kom, at den nye Lov af 18. Marts 1925 overhovedet ikke ændrede de hidtil gældende Regler om Formuefællesskab, men i det væsentligste indskrænkede sig til at modificere Reglerne om Ægtefællernes Raadighed og Gældsansvar, har man ikke ment, at det vilde være paakrævet at stille Forslag om Ændring i de gældende Regler om Ægtemandens Skatteansættelse.